

ANA-MIHAELA NUȚA

cl. a XII-a, LT „Petru Zadnipru”, mun. Chișinău
Premiul III, secțiunea „Eseu – liceeni”

Adevărul despre minciună

(fragment)

Te privesc obosită. Mă minți... Întotdeauna ai făcut-o într-un mod original. Acum doar te privesc, rătăcită în adevărul tău contrafăcut. Mă minți mai frumos ca niciodată. Îți modelezi perfect frazele în atelierul sentimental. Gândurile ciudate și emoțiile neascultătoare îmi șoptesc să plec, dar nu, rămân să te admir cum minți cu atâta sinceritate. Te aplaud în tăcere. Simt că suntem la ani-lumină distanță...

Astăzi expiră termenul unei relații nebune, dar te admir și acum. Mă minți, te mint... De ce mințim cu atâta suflet? Pentru că minciuna e o valoare în esență, o valoare ce ne redă echilibrul necesar. E creionată delicat, e colorată. Ar fi nedrept dacă aș vedea doar extremitatea gri a acesteia. De aceea îți zâmbesc când mă minți. Pictăm în cuvinte neadevăruri. Da, pictăm, fiindcă minciuna e o artă în sine, o artă frumoasă care poate salva un zâmbet și care poate inunda cu lacrimi un suflet. Noi doi trebuie să salvăm speranța care a mai rămas... De aceea apelăm la o parolă universală – minciuna. Mascăm adevărul pentru a rezista presiunii. Salvăm în schimb un... zâmbet. Și nici nu mai contează normele, etichetele. Evident, consecințele ne vor tulbura mai târziu liniștea, dar până la acel „târziu” mai e timp să trăim la umbra unei iluzii fericite.

Mințim în fiecare zi. Mințim din lașitate, din incapacitatea de a înfrunta o reacție, o lacrimă. Mințim din simțul compasiunii sau pentru a salva un moment frumos. Mințim ca să rezistăm, fiindcă nu suntem pregătiți să admitem un fapt care poartă o insignă eronată. Fugim de ceea ce suntem, însă nu vom putea purta veșnic măști. Vine un timp când, volens-nolens, trebuie să dezbrăcăm falsul. Mințim și e timpul să recunoaștem că în situații distincte apelăm intuitiv la neadevăr ca la un colac de salvare. Cred că niciodată nu voi descoperi adevărul despre minciună, care sunt hotarele invizibile dintre acestea. Și unde se ascunde ea... În fine, suntem cu toții actori fiindcă manevrăm emoții. Suntem arhitecți – proiectăm și modelăm minciuni. Suntem filosofi – cugetăm venerând certitudini inexplicabile. Suntem ceea ce alegem să fim: simpli muritori în căutarea unor răspunsuri.

Hotare

invizibile

Ne izbim luntrea de valuri multe, de nelămuriri și totuși preferăm să închidem ochii când orizontul își deschide brațele. Hoinărim într-o nemărginire spațială și totuși izbutim să ridicăm hotare nichelate pentru a ne delimita, și e trist. E trist faptul că omul, dintr-un instinct primitiv, se izolează de necunoscut și nici nu încearcă să-l exploreze, ocolește cu precauție orice semn de întrebare, preferând să-și soarbă liniștea în tihnă. Când lovim vâslele obosite de un „nu știu ce”, ignorăm gândurile ce ne leagă de el, o facem din prostie, poate acel „nu știu ce” e cel mai important lucru din viața noastră, de ce nu încercăm să-l jucăm în palme, să potrivim o mie de chei pentru a-i deschide lacătul, de ce măcar nu încercăm, poate un simplu semn de întrebare ne va colora viața în paleta curcubeului, poate senzuri noi se vor revela minților noastre slab programate. Poate, un alt val ne va legăna preocupările, dar acest *poate* rămâne suspendat în timp, în vreme ce noi nu ne hotărâm să privim dincolo de...

Ne-am învățat să descifrăm doar simbolurile care plac ochiului și inimii, le decodificăm după un algoritm universal cu prea multă fidelitate. Mai ridicole sunt cazurile când nu ne obosim nici măcar să descifrăm urmele tipărite de soartă și ne mulțumim cu puținul pe care-l percepem. Poate, e timpul să disociem semnele de întrebare, să le analizăm minuțios, să le cercetăm nemărginirea cu multă lumină în ochi și cu încredere. Vom găsi un răspuns sau poate mai multe, ce ne vor arunca acuarela peste diminețile somnoroase.

E timpul să pășim pe valul șovăitor al necunoscutului în căutare de noi senzuri și să ne cufundăm cu sufletul în imposibilul concentrat în viață.

Dimineată, Ana Manole